

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) w sprawach połączonych T-353/14 i T-17/15, Włochy/
Komisja, wniesione w dniu 25 listopada 2016 r. przez Komisję Europejską**

(Sprawa C-621/16 P)

(2017/C 046/18)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Pignataro-Nolin i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Republika Włoska, Republika Litewska

Żądania wnoszącego odwołanie

Komisja wnosi do Trybunału Sprawiedliwości o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- gdyby Trybunał uznał, że stan postępowania na to pozwala, oddalenie skargi z pierwszej instancji jako bezzasadnej;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami niniejszego postępowania i kosztami postępowania w pierwszej instancji;
- obciążenie Republiki Litewskiej jej własnymi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania Komisja podnosi cztery zarzuty: 1) naruszenie prawa przy wykładni charakteru prawnego „przepisów ogólnych” mających zastosowanie do konkursów i naruszenie prawa przy wykładni art. 7 ust. 1 załącznika III do Statutu urzędnika Unii Europejskiej (zwanego dalej „statutem”) oraz wynikające z tego błędne uzasadnienie; 2) naruszenie prawa i naruszenie obowiązku uzasadnienia przy wykładni art. 1d statutu; 3) naruszenia prawa przy wykładni (co więcej sprzecznej) art. 28 f statutu i przy wykładni kryteriów dotyczących kontroli sądowej przez Sąd; 4) naruszenie prawa przy wykładni art. 2 rozporządzenia nr 1/58 (Dz.U. 17 z dnia 6 października 1958 r., s. 385; wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 1, t. 1, s. 5).

1. Zarzut pierwszy dzieli się na cztery części. W części pierwszej Komisja podnosi, że Sąd naruszył prawo przy wykładni charakteru prawnego „przepisów ogólnych” mających zastosowanie do konkursów otwartych (Dz.U. 2014 C 60 A/1), ponieważ zdaniem Komisji wspomniane przepisy ustanawiały nowe i szczególne obowiązki dotyczące przebiegu postępowania konkursowego, których to obowiązków zaskarżone ogłoszenia nie zmieniały. W części drugiej zarzutu pierwszego Komisja twierdzi, że Sąd naruszył prawo przy wykładni art. 7 ust. 1 załącznika III do statutu, zgodnie z którą EPSO nie ma uprawnień regulacyjnych, aby ustanawiać ogólne i abstrakcyjne normy dotyczące systemu językowego organizowanych przez siebie konkursów. Zdaniem Komisji EPSO ma takie uprawnienie. W tym względzie Komisja podnosi również naruszenie obowiązku uzasadnienia, ponieważ w końcowej części pkt 57 zaskarżonego wyroku Sąd zaprzecza sobie, stwierdzając, że EPSO jest jednak uprawnione do oceny potrzeb, również językowych, poszczególnych instytucji przy organizacji różnych konkursów. W części trzeciej zarzutu pierwszego Komisja podnosi, że Sąd niesłusznie stwierdził, iż „przepisy ogólne” są zwykłym instrumentem mającym informować o kryteriach wyboru drugiego języka w postępowaniach konkursowych organizowanych przez EPSO, gdy tymczasem owe przepisy ustanawiały, ze skutkiem wiążącym, kryteria uzasadniające taki wybór. Wreszcie w części czwartej zarzutu pierwszego Komisja podnosi, że Sąd błędnie interpretuje charakter i treść zaskarżonych ogłoszeń w ten sposób, że w kwestii systemu językowego ogłoszenia są źródłem nowych i szczególnych obowiązków, naruszając tym samym również obowiązek uzasadnienia przy oddaleniu podniesionego przez Komisję zarzutu niedopuszczalności; zdaniem Komisja zaskarżone ogłoszenia były aktami, których treść jedynie potwierdzała postanowienia zawarte w przepisach ogólnych.

2. Zarzut drugi dzieli się na dwie części. W części pierwszej Komisja podnosi naruszenie prawa przy wykładni art. 1 d statutu, zgodnie z którym ograniczenie wyboru drugiego języka nie musi stanowić dyskryminacji, lecz może być uzasadnione w świetle interesu ogólnego, takiego jak interes służby w zakresie polityki personalnej. W części drugiej Komisja podnosi, że Sąd naruszył obowiązek uzasadnienia, ponieważ poszukując uzasadnienia ograniczenia wyboru drugiego języka, poprzestał w zaskarżonym wyroku wyłącznie na wzięciu pod uwagę ogłoszeń o konkursach, gdy tymczasem powinien uwzględnić również przepisy ogólne i ich treść.
3. Zarzut trzeci dzieli się na trzy części. W części pierwszej Komisja podnosi, że Sąd nie mógł stwierdzić w zaskarżonym wyroku, bez błędnej wykładni art. 28 f statutu, że wymogi dotyczące umiejętności językowych nie wchodzą w zakres kompetencji kandydatów, o których mowa w art. 27 statutu. W części drugiej Komisja podnosi, że Sąd błędnie określił parametry dokonywanej przez siebie kontroli sądowej, która powinna ograniczać się do oceny oczywistego błędu w ocenie lub arbitralnego traktowania. W części trzeciej Komisja argumentuje, że Sąd przekroczył granice swoich uprawnień, dokonując merytorycznej oceny wyboru, aby nie wprowadzać, oprócz trzech języków wskazanych w ogłoszeniach (angielskiego, francuskiego i niemieckiego) również innych języków, i zastępując w konsekwencji administrację.
4. W zarzucie czwartym odwołania Komisja podnosi, że Sąd naruszył prawo przy wykładni art. 2 rozporządzenia nr 1/58, ponieważ stwierdził, że komunikacja pomiędzy EPSO i kandydatami wchodzi w zakres stosowania tego przepisu, jednak z wyłączeniem jakiegokolwiek możliwości ograniczenia wyboru drugiego języka. Tymczasem możliwość wprowadzenia takiego ograniczenia wynika zdaniem Komisji z art. 1 d ust. 5 i 6 statutu, któremu podlegają również kandydaci w postępowaniu konkursowym.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sø- og Handelsretten (Dania)
w dniu 7 grudnia 2016 r. – Ernst & Young P/S/Konkurrencerådet**

(Sprawa C-633/16)

(2017/C 046/19)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Sø- og Handelsretten

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ernst & Young P/S

Strona pozwana: Konkurrencerådet

Pytania prejudycjalne

1. Według jakich kryteriów należy oceniać to, czy działanie/zachowanie danego przedsiębiorstwa jest objęte zakazem ustanowionym w art. 7 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw ⁽¹⁾ (zakazem uprzedniego wprowadzania w życie koncentracji) i czy do uznania, że mamy do czynienia z wprowadzaniem w życie w rozumieniu tego art. 7 ust. 1 konieczne jest, żeby dane działanie, w całości lub częściowo, pod względem prawnym lub faktycznym, stanowiło część zmiany w kontroli lub fuzji działalności uczestniczących w nim przedsiębiorstw, które – przy założeniu przekroczenia progów ilościowych – powoduje powstanie obowiązku zgłoszenia?
2. Czy takie jak rozpatrywane w niniejszym przypadku wypowiedzenie umowy o współpracy, które zostało złożone w okolicznościach odpowiadającym tym opisanych w odesłaniu prejudycjalnym, stanowi wprowadzenie w życie objęte zakazem ustanowionym w art. 7 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 139/2004 i jakie kryteria należy stosować przy wydawaniu rozstrzygnięcia w tym względzie?
3. Czy dla udzielenia odpowiedzi na pytanie 2 ma znaczenie to, że wypowiedzenie to rzeczywiście pociągnęło za sobą istotne z punktu widzenia konkurencji skutki rynkowe?